

ΗΧΩ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ

ΕΤΟΣ Α΄ ΠΑΤΡΑΙ 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929 ΤΕΥΧΟΣ 14ον

QVO VADIS SOCIETAS

"Εχετε δεῖ σκάφος ὅτι δήποτε ἄνευ πηδαλίου οὐ θάλασσα μανιασμένη ἀπὸ τὰ κύματα; "Εχετε δεῖ φτερό σιδὼν ἄνεμο τὸν δυνατὸ ποῦ παρασύρει καὶ δένδρα ἀκόμη; "Εχετε αἰσθανθῆ τὸν φόβο ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμία ἀκόμη ἐνδὸς ἀνθρώπου ποῦ παραπάτησε καὶ γκρεμίζεται σὴν ἄβυσσο; "Ὅποιος εἶδε ὅλα αὐτὰ, ὅποιος αἰσθάνθηκε ὅτι καὶ ἐκεῖνος ποῦ γκρεμίζεται ἐκεῖνος θὰ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι καὶ τὸ ἄτομον σήμερον βρίσκεται εἰς τὴν ἴδια κατάστασι.

Γύρω του μανιασμένα τὰ κύματα τῆς ἀμαθείας, τῆς ὑποκρισίας, τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τὸν σπρώχνουν πάντα σὸ βράχο τῆς καταστροφῆς.

Προσπαθεῖ νὰ λάβῃ μιὰ κατεύθυνσι καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ὄλεθρον; μὰ μάταιος ὁ κόπος του· τοῦ λείπει τὸ πηδάλιον διὰ νὰ πάρῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τὴ διεύθυνσι ποῦ θέλει. Εἶναι οὖν τὸ φτερό ποῦ καμιά, μέσα του, δύναμι δὲν ἔχει διὰ νὰ κρατηθῆ σὲ μιὰ θέσι.

Ὁ ἄνεμος τῆς ἀκολασίας γύρω του μαίνεται καὶ τὸν στροβιλίζει, τὸν παρασύρει

καὶ σὸ τέλος τὸν πετάει κάτω καὶ τὸν συντρίβει.

Μοιάζει μὲ κείνον ποῦ γκρεμίζεται καὶ στήριγμα κανένα δὲν βλέπει μαλακὸ γιὰ νὰ τὸν δεχθῆ καὶ τὸν συγκρατήσῃ σὴν τρομερῇ του πτώσι.

"Ἔτσι εἴμεθα ὅλοι σήμερον. Ποῦ πηγαίνομεν κανεὶς δὲν ξέρει· κι' ἂν κανεὶς τὸ ξέρει καὶ τὸ λέει οἱ ἄλλοι δὲν τὸν πιστεύουν.

Οἱ ἄλλοι εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ ποῦ περνᾶνε. Τὶ τοὺς ἐνδιαφέρει σὸ τέλος τὶ θὰ εἶναι; τὸ τέλος εἶνε τόσο μακρὸν ποῦ κανεὶς δὲν τὸ προσέχει.

Σήμερον τί γίνεται; σοῦ λέγουν.

Μὰ τὶ θὰ εἶναι αἰθριον; "Ἐχομε καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν αἰθριον. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε πρῶτα γιὰ τὴν σήμερον πῶς θὰ περάσομε καλλίτερα; πῶς θὰ ἀπολαύσομε τὴν ζωὴ πλουσιώτερα.

Κι' ἂν ξάφνου ἀστράψῃ ἀπὸ μακρὰν κι' ἀκουσθῆ ἡ βροντὴ ἡ μεγάλη ἡ τρομερῇ ποῦ ἀντηχεῖ σ' αὐτιά μας τὴν διαταγὴ τοῦ ἀπείρου· κοινωνία νὰ εἶσαι· θηκὴ· αἰ' τότε ποῖς ἀπὸ μᾶς θὰ ξέρῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ

πῶς πρέπει νὰ σωθῆ ἄπ' τὸ ἀστροπελέκι τῆς τύψεως ποῦ φοβερίζει νὰ πῆσιν ἐπάνω του.

Κι' ἂν ξάβου ἡ ἄβουος τῆς ἀμαθείας μας, τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τῆς ἀπογνώσεως, τῆς ἀπελπισίας τέλος, ἀνοίξῃ γιὰ νὰ μᾶς καταπιῇ παιὸς ἀπὸ μᾶς θὰ ξέρῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ γιὰ νὰ σωθῆ; Ποιὸς ἀπὸ μᾶς σκέφθηκε γιὰ ὅλα αὐτά; Ποιὸς ἀπὸ μᾶς κόντὰ του, ἀπάνω του ἔχει τὸ ἀλεξικέρανον, τὰ σωσίβια του; Ποιὸς ὅμως φέρει μέσα του ῥιζωμένη τὴν πίστιν στὸ Θεό.; Ποιὸς ἀπὸ μᾶς ἔχει καρδιὰ γιὰ ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον καθὼς ἡ θεία ἀγάπη ἀπαιτεῖ; Ποιὸς ἀπὸ μᾶς τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν φιλανθρωπία τὴν ἔχει βαθεῖα μὲς' εἰς τὴν καρδιὰν του φτεμένη; Ποιὸς, ἀπὸ μᾶς ξέρει τί χρωσταίει νὰ κάμῃ καὶ τί δικαιώματα ἔχει στὴ ζωὴ; Ποιὸς ἀπὸ μᾶς ξέρει τί εἶναι καὶ ποῦ πηγαίνει; Αἶ, ἡ ἀλήθεια βροντοφωνάει σὲ ὅλους μας.

Μορρωθῆτε σύμφωνα μὲ τὴν ἠθικὴν ποῦ

διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον. Ὅπλασθῆτε ὅλοι μὲ τὰ ἐφόδια ποῦ σᾶς δίνουν τὰ θεῖα λόγια τοῦ Θεανθρώπου. Δεῖξτε ὅλοι τὴν ἀγάπην ποῦ εἰδείξεν ὁ σταυρωθεὶς γιὰ τὴν σωτηρίαν σας.

Καὶ ἔτσι πάνοπλοι μὲ τὰ ἀπλᾶ ἀλλὰ καὶ πολὺ δυνατὰ αὐτὰ ὄπλα θὰ μπορέσετε νὰ βρῆτε τὸν δρόμον ποῦ σᾶς χρειάζεται καὶ τὴν πυξίδα ποῦ θὰ σᾶς ὀδηγᾷ πάντοτε εἰς τὸν ἀνεμὸς καὶ ἂν φουσαίει εἰς ὅποιον κῦμα καὶ ἂν σᾶς τινάζουν μέσα στὸν ἀπέραντον ὠκεανὸν τῆς ἀκολασίας μέσα στὸν ὁποῖον ζῆτε καὶ εὐρίσκεσθε κάθε στιγμὴν τοῦ βίου σας.

Ἡ ἀγάπη θὰ εἶναι τὸ ἀλεξικέρανον, ἡ ἀγάπη θὰ εἶναι τὸ πηδάλιον ποῦ πάντα θὰ σᾶς ὀδηγᾷ εἰς τὴν ζωὴν ποῦ ἔχει θέλητρα ἀνώτερα μὰ πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ πρόστυχα θέλητρα τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου ζωντανοῦ κόσμου ποῦ βρῖσκειται ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

Σ.

.....
Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΥΠΟ ΤΗ ΒΙΡΤ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καίκατ' ἀρχὰς μὲν ὁ ἀγὼν οὗτος κατὰ τοῦ Εὐριπίδου διεξάγεται διὰ μεμονωμένων σκηρῶν. Ὁ Κωμικὸς τοῦ ἔργου εἰς τὰς σκηρὰς ταύτας μεταμορφοῦται εἰς ἐπαίτην, διὰ νὰ συγκινήσῃ τὸ κοινόν. Ἐμφανίζεται πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐριπίδου.

— Εἶναι ὁ Εὐριπίδης ἐπάνω;

Ἄ Ο θυρωρὸς ἀπαντᾷ:

— Ἐπάνω καὶ ὄχι ἐπάνω!

Πόσον λεπτόν! Σωματικῶς εἶναι παρὼν, τὸ μεγάλο του πνεῦμα ὅμως εἶναι ἔξω καὶ περιίπταται ἀνὰ τὰ πεδία τῆς ποιήσεως. Ἐπειτα προσβάλλεται ἀμέσως αὐτὸς ὁ ποι

ητής. Δὲν τοῦ χαρίζουν τίποτε. Οὔτε ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτο λαχανοπώλις.

Βραδύτερον ὅμως ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ τῆς ἐπιθέσεως δημιουργεῖ δλόκληρον κωμῶδιαν.

Ἀσφαλῶς κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνην δὲν παρέστησε τὰς γυναῖκας τόσον χυδαῖα καὶ ὁμοῦ αὐτὸς εἶναι ποῦ ἐγείρει καὶ τὰ τοῦ Εὐριπίδου τὴν κατηγορίαν τοῦ μισογυνισμοῦ.

Τὸ γεγονός, ὅτι οὗτος μᾶς ἐμφανίζει ἐπὶ τῆς σκηρῆς τὴν Φαίδραν καὶ ἄλλας ἀμαρτωλὰς γυναῖκας δὲν τοῦ τὸ συγχωροῦν αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηρῶν. Συνωμοτοῦν ἐναν-